

stovi senci je ležalo deset dečkov, ki so podpirali glave s komolci. Sredi njih pa je sedel Janez in jim glasno bral popise koristnih ptic. Ne daleč od tam pa se je paslo govedo in iz bližnje gošče se je čulo veselo petje ptic.

Škoda, da mir ni trajal dolgo.

(Konec prih.)

Pomladi v slovo.

1.

Vesna, vesna zlata,
kaj zapiraš vrata
v svoj dehteči raj?
Kaj se že poslavljaš,
kaj že res ostavljaš,
trato, polje, gaj?

„Moram proč bežati,
možno ni ostati
več na trati tej!
Tu je že poletje,
in osiplje cvetje
se z zelenih vej!

Solnce žge gorkeje,
sad smehlja se z veje,
koso kleplje kmet.
No, čez eno leto,
kratko eno leto
vidimo se spet!“

2.

Zadehtite, oj cvetlice,
oj zapojte, drobne ptice,
pómładi v slovo!
Zašumite, oj gozdovi,
zašustite, oj vrhovi,
pómładi v slovo!

Zadehtele so cvetlice,
in zapele drobne ptice
žalostno tako!
Zašumeli so gozdovi,
zašusteli so vrhovi
pómładi v slovo . . .

Tiho ptica — drugo jutro
in cvetlica drugo jutro
vsaka se solzi.
Tiho gozdi šepetajo,
plaho breze trepetajo:
ah, pomladi ni!

3.

Škrjanček se dvignil je vzrak
visoko pod zlati oblak,
ko vésnica šla je od nas . . .

Zavpila je pivka: piv, piv,
zavreščal je vrabec: živ, živ,
oj prišlo poletje je k nam!

Čez njive pa grabljevka gre,
na zlato pšeničico zre,
in prosi natihem Boga:

„Daj Bog nam, svoj daj blagoslov,
varuj nas viharjev, gromov,
varuj nas nesreč in nadlog!“

Bogumil Gorenjko.

V kresni noči.

V prelepo kresno noč žare kresovi.
Jaz gledam jih . . . Tam nekod iz daljine
privabljajo prelestne mi spomine,
ki so rodili jih mladosti dnovi.

„Naj ogenj vere, upanja, ljubezni
ti vedno žarko v srcu plameni
ves čas, do konca tvojih težkih dni!

Podobni zde se rajskim mi duhovom,
oblečeni v nedolžnosti haljine,
in kličejo, naj tudi sred tujine
ne zabim, kar sem čul pod rodnim krovom:

A da življenja ti viharji jezni
nebeškega kresu ne pogase:
oj prosi Večnega, naj zre na té!“ —

R. Starosetski.

